

Vonkende vertolking van 'Don Giovanni'

Muziek

Don Giovanni van Mozart. Door het Vlaams Radio Orkest, Kamerkoor Nederlandse Conservatoria en solisten onder leiding van Vincent de Kort. 15 juli, Concertgebouw, Amsterdam.

Met wat lappen, een tafel en wat subtiele lichteffecten bracht regisseur Laurence Dale zaterdagavond een vrijwel complete, zij het eenmalige opera-enscenering in het Amsterdamse Concertgebouw. Dat lukt niet met elke opera, en Dale had dan ook behoorlijk de wind in de rug. *Don Giovanni*, het gezamenlijk product van librettist Lorenzo da Ponte en componist Wolfgang Amadeus Mozart wordt al meer dan twee eeuwen beschouwd als een van de allerbeste opera's uit de muziekgeschiedenis.

Dale, die een carrière als zanger heeft verruild voor het regisseursvak, heeft beslist kijk op de zaak. Zelfs al waren de zangers die met het Vlaams Radio Orkest en dirigent Vincent de Kort waren meegewonnen niet alle uit het juiste Mozarthout gesneden, de vonken vlogen er toch vanaf, desnoods met een flakkerend vibrato erachteraan. Daar was in de eerste plaats de Zweedse sopraan Malin Byström debet aan, in haar overtuigende afbeelding van Donna Anna's wanhoop en wraakzucht. Ook Annemarie Kremer, die de rol van Donna Elvira eerder dit jaar vertolkte in het fiasco dat opera Zuid van dezelfde opera wist te maken, zet haar aandeel graag kracht bij met een stevige tremulant.

Dat was ook wel nodig, omdat De Kort zijn musici niet alleen scherp spel, maar ook dermate enthousiaste contrasten en accenten ontlokte dat het orkest de zangers meermalen dreigde te overstemen. Vooral de brave knecht Leporello (de Mexicaanse bas Noé Colin) had moeite om tegen de pauken en de hoorns op te boksen, maar ook de zoetgevooisde en stijlvolle bariton van Henk Neven kwam er niet steeds boven uit. Hoewel Neven misschien te veel de ideale schoonzoon is om ook nog een ideale - want een tikje vileine - Don Giovanni te zijn, blijkt uit alles dat hij aan het begin staat van een mooie carrière.

Samen met de iets te ijverig dribbelende hulpkrachten van het Kamerkoor Nederlandse Conservatoria en de overige zangers benutten ze het podium van het Concertgebouw tot in alle hoeken. Moord en doodslag, verleidingspogingen en persoonsverwisselingen, grafscène en hellevaart kregen dusdanig suggestief gestalte dat het gemis aan een decor zich geen moment deed gevoelen. Bovendien werden op de achtergrond de muzikale naden tussen aria's en recitatief op listige wijze weggewerkt door fortepianist Jaap Dieleman, hetgeen de vaart en doorgang alleen maar bevorderde.

De feeststemming onder het publiek bereikte een kookpunt op het moment dat de Don door de Steffen Gast met zijn trombones onder tafel werd gewerkt, en hield aan tot ver nadat de laatste blijmoedige noten van het overlevende sextet verklonken waren.

Frits van der Waa